

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní Mgr. Ivou Flaxovou ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků bl. 406 č.p. 3055, 3056, 3057, 3058, 3059, 3060, 3061, 3062, 3063, 3064, 3065, 3066 ulice Moskevská v Mostě, IČO: 254 70 175,**
sídlem Moskevská čp. 3055/406, PSČ 434 01, Most,
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Valným, AK Most,
sídlem tř. ČSA čp. 1766, P.S. 21, PSČ 434 01, Most 3

proti
žalovanému:

o zaplacení 7 980 Kč s příslušenstvím, rozsudkem pro uznání,

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 7 980 Kč s úrokem z prodlení kapitalizovaným za období ode dne 1. 10. 2016 do dne 31. 5. 2017 částkou 347 Kč a dále se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 7 980 Kč ode dne 1. 6. 2017 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 5 356 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Odůvodnění tohoto rozsudku vychází z ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“).

Předmětem řízení je nárok žalobce na zaplacení částky uvedené ve výroku tohoto rozsudku. Podle tvrzení strany žalující tento nárok vznikl z titulu nezaplacení příspěvku na správu domu

a pozemku, kdy žalovaný v období IX-XII/2016 nehradil vůbec příspěvek na správu domu a pozemku ve výši 1 995 Kč měsíčně. Žalobkyně dále v žalobě argumentovala tím, že je společenstvím vlastníků jednotek vzniklým na základě zákona č. 72/ 1994 Sb., o vlastnictví bytů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný je vlastníkem bytové jednotky č. [REDACTED] nacházející se v Mostě, ul. Moskevská bl. 406 čp. 3058 a příslušícího podílu ve výši 548/131398 na psolečných částech domu a pozemku, vše zapsáno na listu vlastnictví (LV) č. 15897 vedeném Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Most, pro obec Most, a k.ú. Most II, kterou nabyl na základě kupní smlouvy uzavřené dne 17.9.2012, přičemž vklad vlastnického práva byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Most č.j. V-3210/2012-508, přičemž právní účinky vkladu nastaly dne 18.9.2012. Z tohoto titulu je žalovaný členem žalobce.

Usnesením ze dne 19. 7. 2017 č.j. 17 C 184/2017-9 soud žalovaného v souladu s ustanovením § 114b o. s. ř. vyzval, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení uvedeného usnesení písemně vyjádřil ve věci samé k žalobě, která mu byla doručena spolu s ním. Zároveň soud žalovaného uvedeným usnesením poučil o následcích nesplnění této výzvy vyplývajících ze shora uvedeného zákonného ustanovení.

Dne 13. 12. 2017 bylo shora uvedené usnesení doručeno žalovanému do vlastních rukou. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný nevyjádřil ve smyslu ustanovení § 114b o. s. ř. ve stanovené 30 denní lhůtě, která marně proběhla dnem 12. 1. 2018, jsou splněny všechny podmínky ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 114b odst. 5 o. s. ř. pro vydání rozsudku pro uznání. Soud má proto za to, že žalovaný nárok uplatněný žalobou uznává a na základě tohoto uznání (fiktiv) rozhodl rozsudkem v souladu se žalobním návrhem, neboť se nejedná o věc, ve které by nebylo možné uzavřít a schválit smír podle ustanovení § 99 odst. 1 o. s. ř., nárok žalobce uplatněný žalobou není v rozporu s žádnou kogentní občanskoprávní normou. Podle ustanovení §153a odst. 2 o. s. ř. rozsudek pro uznání totiž nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (ustanovení § 99 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Meze možnosti rozhodnout rozsudkem pro uznání jsou tedy zákonem dány týmiž okolnostmi, jimiž je omezena možnost uzavřít a schválit soudní smír. Znamená to, že rozsudkem pro uznání nelze rozhodnout ve věcech, u nichž jejich povaha nepřipouští uzavření smíru, a tehdy, kdyby rozsudek pro uznání byl v rozporu s právními předpisy. Právní teorie i soudní praxe zastává názor, že povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotně právní úprava nevylučuje, aby si účastníci mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Zda smír není v rozporu s právními předpisy je soud povinen zkoumat při rozhodování o schválení smíru. Protože smír je dvoustranným dispozitivním úkonem účastníků řízení, který má základ v hmotném právu, je smír v rozporu s právními předpisy zejména tehdy, jestliže a) dohoda účastníků je z hlediska obecných požadavků kladených na právní úkony neplatná; z tohoto pohledu je v rozporu s právními předpisy i takový smír, který nebyl učiněn určité a srozumitelně (uvedený požadavek je důležitý také proto, že schválený smír je titulem pro exekuci); b) se přiči kogentním ustanovením zákona nebo je obchází (srov. Bureš, Drápal, Krčmář, Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář, I. díl, 6. vydání, 2003, C.H.Beck, str. 332, bod 5 a 6).

V posuzované věci se jedná o spor z titulu nezaplacení příspěvku na správu domu a pozemku. Z toho, co bylo řečeno o přípustnosti uzavření soudního smíru, je nepochybné, že předmětem tohoto řízení jsou subjektivní majetková práva, jimiž mohou účastníci (jejich nositelé) podle jejich povahy i podle příslušných zákonných předpisů volně nakládat, o nichž se rozhoduje ve sporném řízení, a ve kterém tedy účastníci mohou uzavřít smír. Ke shora uvedeným závěrům dospěl Nejvyšší soud ČR ve věci sp. zn. 30 Cdo 641/2005.

S ohledem na shora uvedené má tak soud s odkazem na ustanovení § 114b o. s. ř. za to, že žalovaný uznal nárok, který je žalobou uplatňován, a proto ve věci rozhodl rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 1 o. s. ř.

Jen pro vydání rozsudku pro uznání soud nenařizoval podle ustanovení § 153a odst. 4 o. s. ř. jednání a ve věci rozhodl rozsudkem pro uznání bez nařízení jednání.

Po právní stránce soud posoudil podle ustanovení § 1789 NOZ, podle něhož je z platného závazku dlužník povinen, něco dát, konat, něčeho se zdržet nebo něco strpět a věřitel je oprávněn to od něj požadovat. Dále soud aplikoval ustanovení §1180 odst. 1,2 NOZ a ustanovení § 1181 odst. 1,2 NOZ, kdy vlastníci jednotek jsou povinni přispívat na náklady spojené se správou domu a pozemku. I nadále formulována povinnost vlastníka jednotky platit zálohy na plnění spojená nebo související s užíváním bytu (služby). Současně stanoveno, že osoba odpovědná za správu domu je povinna vlastníkově včas zálohy vyúčtovat (viz ustanovení § 1196 odst. 1 NOZ). Dále nutno zdůraznit NOZ: ustanovení § 1194 odst. 1, kdy NOZ výslovně formuluje oprávnění společenství vlastníků k právnímu jednání, a to s vlastníky jednotek, jakož i s třetími osobami a v mezích účelu společenství, tj. zajišťování správy domu a pozemku. Pokud dohoda neurčuje jinak, nesou vlastníci náklady poměrně podle velikosti spoluvlastnického podílu (viz ustanovení § 1161 NOZ). K účelu uvedenému v odstavci 1 ustanovení § 1161 NOZ skládají vlastníci jednotek předem určené finanční prostředky jako zálohu. Výši záloh si určí vlastníci jednotek usnesením shromáždění dopředu tak, aby byly kryty předpokládané náklady, které bude nutné vynaložit v následujících měsících i v dalších letech. Výši částky a den její splatnosti sděluje vlastníkům jednotek výbor nebo pověřený vlastník. Není-li výbor nebo pověřený vlastník zvolen, rozhoduje se o výši částek podle odstavce 1 nadpoloviční většinou všech vlastníků jednotek v domě. Úprava zákona o vlastnictví bytů byla zařazena do NOZ, a to v rámci institutu „Bytové spoluvlastnictví“, tento NOZ zavedený pojem v sobě zahrnuje vlastnictví jednotky a z toho odvozené spoluvlastnictví vlastníků jednotek k nemovité věci. Stávající úprava vlastnictví bytů byla komplexně zařazena do NOZ (ustanovení § 1158 -1222). Dále soud vyhověl žalobě též v případě nároku na zaplacení požadovaného příslušenství, a to za situace, kdy příslušenstvím pohledávky v částce 7 980 Kč je úrok z prodlení podle ustanovení § 1968 NOZ ve spojení s ustanovením § 1970 zákona č. 89/2012 Sb. (NOZ), jehož výše je v souladu s vládním nařízením č. 351/2013 Sb., neboť k prodlení došlo po datu 1.1.2014. Soud tedy vyhověl žalobě v celém rozsahu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 5 356 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 1 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle ustanovení § 6 odst. 1 a ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 7 980 Kč sestávající z částky 1 500 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 a. t. včetně dvou paušálních náhrad výdajů po částkách 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 3 600 Kč ve výši 756 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání lze podat jen z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepříslušný soud prvního stupně, rozhodnutí vydal ve věci vyloučený soudce, soud byl nesprávně obsazen. Odvolacím důvodem jsou též skutečnosti a důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím plněna včas a řádně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí či exekucí.

Most 23. ledna 2018

Mgr. Iva Flaxová, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Krejná Blanka